Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

21. juli 2016*

»Appel — EU-varemærker — forordning (EF) nr. 207/2009/EF — artikel 76, stk. 2 — forordning (EF) nr. 2868/95 — regel 50, stk. 1, tredje afsnit — figurmærke — indsigelse fra indehaveren af et ældre varemærke — bevis for det ældre varemærkes eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang — appelkammerets hensyntagen til et for sent fremlagt bevis — appelkammerets forkastelse af indsigelsen«

I sag C-597/14 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 22. december 2014,

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved S. Palmero Cabezas og A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtigede,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Xavier Grau Ferrer, Caldes de Montbui (Spanien),

sagsøger i første instans,

Juan Cándido Rubio Ferrer,

Alberto Rubio Ferrer,

Xeraco (Spanien),

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne J.-C. Bonichot, C.G. Fernlund, S. Rodin (refererende dommer) og E. Regan,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

* Processprog: spansk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. oktober 2015,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 13. januar 2016,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 24. oktober 2014, Grau Ferrer mod KHIM – Rubio Ferrer (Bugui va) (T-543/12, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2014:911), hvorved Retten annullerede afgørelsen truffet af Fjerde Appelkammer ved EUIPO af 11. oktober 2012 (forenede sager R 274/2011-4 og R 520/2011-4) vedrørende en indsigelsessag mellem Xavier Grau Ferrer på den ene side og Juan Cándido Rubio Ferrer og Alberto Rubio Ferrer på den anden side (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 207/2009

2 Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1) er blevet kodificeret ved Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

3 Artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 med overskriften »Brug af EU-varemærket« bestemmer:

»Hvis indehaveren ikke inden fem år regnet fra registreringen har gjort reel brug af EU-varemærket inden for Unionen for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet uden afbrydelse i fem år, underkastes varemærket de i denne forordning omhandlede sanktioner, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til første afsnit:

a) brug af EU-varemærket i en form, der kun ved enkeltheder, som ikke forandrer varemærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det er registreret

[…]«

4 Denne forordnings artikel 41, stk. 3, der regulerer det forhold, at der rejses indsigelse mod registrering af et EU-varemærke, bestemmer:

»Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og skal begrundes. […] Inden for en frist, der fastsættes af kontoret, kan indsigeren fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse.«

5 Den nævnte forordnings artikel 76 med overskriften »Kontorets ex officio prøvelse af de faktiske omstændigheder« bestemmer i stk. 2:

»Kontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.«

Gennemførelsesforordningen

6 Regel 15 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 40/94 (EFT 1995, L 303, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1041/2005 af 29. juni 2005 (EUT 2005, L 172, s. 4) (herefter »gennemførelsesforordningen«), med overskriften »Indsigelsesskrivelsen« bestemmer følgende i stk. 2:

»Indsigelsesskrivelsen skal indeholde:

[…]

b) en klar identifikation af det ældre varemærke eller den ældre rettighed, som indsigelsen er baseret på, dvs.:
   i) hvis indsigelsen er baseret på et ældre varemærke som omhandlet i [...] artikel 8, stk. 2, litra a) eller b), [i forordning nr. 40/94, hvis ordlyd er identisk med ordlyden af artikel 8, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 207/2009] eller hvis indsigelsen er baseret på [...] artikel 8, stk. 3, [i forordning nr. 40/94, hvis ordlyd er identisk med ordlyden af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009], en angivelse af det ældre varemærkes journalnummer eller registreringsnummer, en angivelse af, om det ældre varemærke er registreret, eller en anmodning om registrering samt en angivelse af de medlemsstater, herunder eventuelt Benelux-landene, i eller for hvilke det ældre varemærke er beskyttet, eller i så fald en angivelse af, at der er tale om et EU-varemærke

[…]

e) den registrerede eller i ansøgningen indeholdte gengivelse af det ældre varemærke; er det ældre varemærke i farver, skal gengivelsen være i farver

[…]«

7 Gennemførelsesforordningens regel 19, der har overskriften »Dokumentation for indsigelsen«, fastsætter:

»1. Kontoret giver den indsigende part mulighed for – inden for en af kontoret fastsat frist, som skal være på mindst to måneder fra den dato, hvor indsigelsesproceduren anses for påbegyndt, jf. regel 18, stk. 1 – at forelægge oplysninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse eller til at supplere de oplysninger, beviser eller argumenter, der allerede er indgivet, jf. regel 15, stk. 3.

2. Den indsigende part skal inden for den i stk. 1 fastsatte frist også indgive dokumentation for sit ældre varemærkes eller sin ældre rettigheds eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang samt beviser for sin ret til at gøre indsigelse. Den indsigende part skal navnlig forelægge følgende beviser:

a) hvis indsigelsen støttes på et varemærke, som ikke er et EU-varemærke, bevis for ansøgning om eller registrering af varemærket ved at indgive:

[…]
   ii) hvis varemærket er registreret, en kopi af det pågældende registreringsbevis og i påkommende tilfælde af det seneste fornyelsesbevis, hvoraf det fremgår, at beskyttelsestiden for varemærket rækker ud over den i stk. 1 nævnte frist, med angivelse af eventuelle forlængelser heraf, eller tilsvarende dokumenter fra den administration, ved hvilken varemærket er registreret

[…]«

8 Under overskriften »Undersøgelse af indsigelser« fastsætter denne forordnings regel 20, stk. 1, følgende:

»Har den indsigende part ikke inden udløbet af den i regel 19, stk. 1, fastsatte frist godtgjort sit ældre varemærkes eller sin ældre rettigheds eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang og sin ret til at gøre indsigelse, afvises indsigelsen som grundløs.«

9 Den nævnte forordnings artikel 50, stk. 1, tredje afsnit, bestemmer:

»Er klagen rettet imod en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, begrænser appelkammeret sin behandling af klagen til kendsgerninger og beviser, der er indgivet inden for de frister, der er fastsat i eller fastsættes af indsigelsesafdelingen i overensstemmelse med forordningen og disse regler, medmindre der efter appelkammerets opfattelse bør tages hensyn til yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser, jf. [...] artikel 74, stk. 2, [i forordning nr. 40/94, hvis ordlyd er identisk med ordlyden af artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009].«

Sagens baggrund

10 Retten har gengivet sagens baggrund som følger:

»1 Den 23. oktober 2008 indgav intervenienterne, Juan Cándido Rubio Ferrer og Alberto Rubio Ferrer, en ansøgning om registrering af et EU-figurmærke til [EUIPO] i henhold til forordning [nr. 40/94, kodificeret ved forordning nr. 207/2009].

2 Det varemærke, der blev ansøgt registreret, var følgende figurtegn: […]

3 De varer og tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen vedrørte, henhører under klasse 31, 35 og 39 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret [...]

[…]

5 Den 10. august 2009 [...] rejste Xavier Grau Ferrer indsigelse i henhold til artikel 41 i forordning nr. 207/2009 mod registreringen af det ansøgte EU-figurmærke for de varer og tjenesteydelser, der er omhandlet i præmis 3 ovenfor.

6 Indsigelsen var støttet på følgende ældre figurmærker:

— den spanske registrering nr. 2600724 af det figurmærke, der blev ansøgt registreret den 8. juni 2004 og registreret den 22. november 2004 for alle varer i klasse 31:

[…]

— EU-varemærkeregistrering nr. 2087534 af det figurmærke, som er gengivet nedenfor, der blev ansøgt om den 14. februar 2001 og registreret den 14. juni 2002 for varer og tjenesteydelser i følgende klasser:

— klasse 31: […]

— klasse 32: […]

— klasse 39: […]

[…]

8. Den 21. december 2010 tog indsigelsesafdelingen indsigelsen delvist til følge. På den ene side fandt indsigelsesafdelingen, at [Xavier Grau Ferrer] ikke havde indgivet noget dokument, der gengav det ældre spanske figurmærke, således som det var registreret, inden for den derfor fastsatte frist [...]. Den forkastede derfor den indsigelse, der var støttet på det ældre spanske figurmærke, med den begrundelse, at dette mærkes eksistens og gyldighed ikke var blevet tilstrækkeligt underbygget inden for den fastsatte frist. På den anden side tog indsigelsesafdelingen den indsigelse, der var støttet på det ældre EU-varemærke, til følge [...]. Den fandt nemlig for det første, at der var blevet ført bevis for reel brug af det ældre EU-varemærke […].

9 Den 10. februar 2011 indgav [Xavier Grau Ferrer] en klage (R 520/2011-4), og den 14. februar 2011 indgav intervenienterne [Juan Cándido Rubio Ferrer og Alberto Rubio Ferrer] en klage (R 274/2011-4) til EUIPO i henhold til artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009 over indsigelsesafdelingens afgørelse.

10. Ved afgørelse af 11. oktober 2012 [...] tog Fjerde Appelkammer ved EUIPO klagen i sag R 274/2011 til følge og afslog klagen i sag R 520/2011-4. Appelkammeret stadfæstede for det første i det væsentlige indsigelsesafdelingens afgørelse, hvorefter der ikke var blevet ført bevis for eksistensen af det ældre spanske figurmærke. For det andet fandt appelkammeret, at de beviser, der var blevet fremlagt, ikke var tilstrækkelige til at godtgøre, at det ældre EU-varemærke i den relevante periode havde været genstand for reel brug i den form, hvori det var blevet registreret, eller i en form, som ikke forandrede dets særpræg, for den ene af de varer, som det var blevet registreret for. Appelkammeret ophævede derfor indsigelsesafdelingens afgørelse af 21. december 2010 og forkastede indsigelsen i sin helhed.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

11 Ved stævning indleveret til Retten den 18. december 2012 (sag T-543/12) anlagde Xavier Grau Ferrer sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

12 Til støtte for søgsmålet gjorde Xavier Grau Ferrer tre anbringender gældende vedrørende for det første en tilsidesættelse af artikel 75 og 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 og af gennemførelsesforordningens regel 50, for det andet den reelle brug af det ældre EU-figurmærke nr. 2087534, som Xavier Grau Ferrer fik registreret den 14. juni 2002 (herefter »det ældre varemærke«), og for det tredje risikoen for forveksling mellem på den ene side det ældre varemærke og det ældre spanske figurmærke og på den anden side det EU-figurmærke, som Juan Cándido Rubio Ferrer og Alberto Rubio Ferrer havde ansøgt om registrering af.

13 Retten tog annullationssøgsmålet til følge, idet den i den appellerede doms præmis 48 udtalte, at EUIPO's appelkammer havde undladt at udøve sin skønsbeføjelse og at begrunde sit afslag på at tage det ældre spanske varemærke i betragtning, og i den appellerede doms præmis 86 og 87 udtalte, at de dokumenter, der var blevet fremlagt for appelkammeret, indeholdt et tegn, der alene adskilte sig fra det ældre varemærke på ubetydelige punkter, således at de var omfattet af den reelle brug af dette.

14 Retten fandt, at resten af de anbringender, som Xavier Grau Ferrer havde fremført, var uvirksomme eller uden grundlag.

15 Retten annullerede derfor den omtvistede afgørelse.

Parternes påstande

16 I appelskriftet har EUIPO nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, og Domstolen træffer afgørelse om sagens realitet eller hjemviser sagen til Retten.

— Xavier Grau Ferrer tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Ingen af sagens øvrige parter har indgivet skriftlige indlæg for Domstolen.

Appellen

18 Til støtte for appellen har EUIPO fremført tre anbringender vedrørende en tilsidesættelse af henholdsvis artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, tredje afsnit, og artikel 15, stk. 1, andet afsnit, litra a), i forordning nr. 207/2009.

Om det andet anbringende

19 Med det andet anbringende, som skal undersøges først, har EUIPO i det væsentlige gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 45-48 begik en retlig fejl ved at udtale, at appelkammeret havde en skønsbeføjelse, der følger af gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, tredje afsnit, og af artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, »helt uafhængigt af, om [det for sent indgivne bevis] er eller ikke er af supplerende karakter«, og følgelig også med hensyn til »nye« beviser.

20 I den appellerede doms præmis 45 fremhævede Retten, at Domstolens praksis vedrørende appelkammerets skønsbeføjelse og begrundelserne for en hensyntagen til beviser, der er blevet indgivet for sent, ikke sondrer mellem nye beviser og supplerende bevismidler, og den forkastede i denne doms præmis 46 det argument, hvorefter appelkammeret ikke havde grundlag for at tage de bevismidler, som Xavier Grau Ferrer havde indgivet, i betragtning, eftersom disse beviser var nye.

21 Retten fandt i det væsentlige i den appellerede doms præmis 48, at appelkammeret havde en skønsbeføjelse og en forpligtelse til at begrunde sit afslag uden at sondre mellem »nye« og »supplerende« beviser.

22 EUIPO har gjort gældende, at denne skønsbeføjelse og denne forpligtelse til at begrunde ikke vedrører de nye bevismidler. Kontoret har til støtte for dette argument gjort opmærksom på divergenser mellem de forskellige sprogversioner af dom af 3. oktober 2013, Rintisch mod KHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638), af 3. oktober 2013, Rintisch mod KHIM (C-121/12 P, EU:C:2013:639) og af 3. oktober 2013, Rintisch mod KHIM (C-122/12 P, EU:C:2013:628). Ifølge EUIPO blev indsigelsen forkastet uden realitetsbehandling på grundlag af artikel 42, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 og gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 1, da der ikke forelå fuldstændige beviser for indsigelsesafdelingen. Som følge heraf er det umuligt at genåbne muligheden for at rejse indsigelse, når sagen verserer for appelkammeret.

23 Hvad angår ordlyden af gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, tredje afsnit, skal det bemærkes, at denne bestemmelse i den franske version adskiller sig fra den spanske, den tyske og den engelske version på et væsentligt punkt. Mens disse sidstnævnte versioner fastsætter, at appelkammeret kun kan tage yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser i betragtning, kvalificerer den franske version disse samme kendsgerninger og beviser som »nye eller supplerende« [på fransk: »nouveaux ou supplémentaires«].

24 Det følger af Domstolens faste praksis, at EU-retlige bestemmelser skal fortolkes og anvendes ensartet i lyset af de versioner, der er udfærdiget på alle EU-sprog. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem de forskellige sproglige versioner af en EU-retlig tekst skal den pågældende bestemmelse fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (jf. i denne retning bl.a. dom af 15.11.2012, Kurcums Metal, C-558/11, EU:C:2012:721, præmis 48, og af 9.4.2014, GSV, C-74/13, EU:C:2014:243, præmis 27).

25 I denne henseende skal det bemærkes, at artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, som udgør retsgrundlaget for gennemførelsesforordningens regel 50, fastsætter, at kontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

26 Domstolen har udtalt, at når der ikke er fremlagt noget bevis for brugen af det omhandlede varemærke inden for den af kontoret fastsatte frist, afviser kontoret indsigelsen ex-officio. Når beviserne er blevet fremlagt inden for den frist, som kontoret har fastsat, er det derimod stadig muligt at fremlægge supplerende beviser (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, New Yorker SHK Jeans mod KHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484, præmis 28 og 30).

27 Som generaladvokaten har anført i punkt 55 og 57 i forslaget til afgørelse, skal der anlægges den samme fortolkning af artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 for så vidt angår beviset for varemærkets eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang, da den nævnte bestemmelse indeholder en regel, der har en horisontal rolle i den nævnte forordnings system, idet den finder anvendelse uafhængigt af karakteren af den omhandlede procedure. Det følger heraf, at gennemførelsesforordningens regel 50 ikke kan fortolkes således, at den udvider appelkamrenes skønsbeføjelser til nye beviser.

28 Det skal konstateres, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 45, 46 og 48, idet den erklærede, at appelkammeret ikke havde udøvet den skønsbeføjelse, som den var blevet tillagt, til at afgøre, om der var anledning til at tage hensyn til nye beviser eller ej.

29 Det skal bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, må appellen dog forkastes (jf. bl.a. dom af 15.12.1994, Finsider mod Kommissionen, C-320/92 P, EU:C:1994:414, præmis 37; af 16.12.1999, ØSU mod E., C-150/98 P, EU:C:1999:616, præmis 17, og af 13.7.2000, Salzgitter mod Kommission, C-210/98 P, EU:C:2000:397, præmis 58).

30 Det er tilfældet her. Retten lagde nemlig ikke alene vægt på den omhandlede begrundelse, men støttede sig ligeledes på den omstændighed, at appelkammeret havde afvist det omhandlede bevis uden at undersøge, om det kunne anses for at være »supplerende«. Ved ikke at foretage denne undersøgelse tilsidesatte appelkammeret faktisk, således som Retten konstaterede, artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009.

31 Idet det bemærkes, at de øvrige anbringender, som EUIPO har fremført til støtte for appellen, således ikke kan medføre en ophævelse af den appellerede dom, må appellen herefter forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

32 I henhold til artikel 137 i Domstolens procesreglement, der i medfør af dette reglements artikel 184, stk. 2, finder anvendelse i appelsager, træffes der afgørelse om sagsomkostningerne ved den dom, hvormed sagens behandling ved Domstolen afsluttes. Da ingen af sagens øvrige parter har indgivet skriftlige indlæg for Domstolen, bør det bestemmes, at EUIPO bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter